

Matkustaja

Mirva laski sormilla, yksi kaksi kolme neljä viisi ja toisesta kädestä peukalo. Naurettavan helppoa. Jos joku kysyisi, hän ei enää näyttäisi sitä vaan sanoisi ääneen:

— Kuusi vuotta.

Keittiöstä kuului ulinaa. Petteri hakkasi helistimellä syöttötuolin reunaa, naama oli punainen ja kippurassa. Äiti otti mikrosta lautasen ja jäähdytteli mössöä lusikalla vatkaten.

— Ihan kohta Petteri saa ruokaa, äiti antaa ihan kohta.

Äiti muikisti suutaan ja puhalsi ruokaan. Mirva näki, miten hammaspeikot lensivät pää edeltä Petterin ruokaan, mutta ei sanonut mitään. Oli muitakin paskajuttuja, joita hän ei koskaan sanoisi. Hän pystyi pitämään salaisuuksia vaikka sata vuotta, vaikka tuhat.

— Tuleekse kans varmasti, Mirva hinkkasi varpaalla parkettia.

Petteri tuijotti eteen kannettua ruokaa leuka kuolasta märkänä. Petterin sai helposti räähymään, Mirva tiesi, ei tarvinnut kuin ottaa vauhtia ja juosta kohti kädet levällään ja irvistäen. Nytkin se katsoi Mirvaa säikähtäneenä.

— Nyt Petteri saa herkullista vasikanlihaa ja kasviksia, äiti söpötti ja huolettomasti olan yli:

— Totta kai se tulee, ei se nyt sitä voi sulle tehdä ettei tulis.

Mirva ei keksinyt mitään tekemistä ja istui olohuoneen sohvalle odottamaan. Kun isoviisari olisi taivaaseen päin ja pikku viisari samassa kuin viereisen kukkataulun päivänkakkara, kello olisi sen minkä piti. Silloin ovikello soisi tai vaikka vähän ennemminkin jo.

Mirva rapsutti sohvan alta klimppiä. Kun äiti ei nähnyt, hän kaiveli sinne nenästään räkäpalloja. Kerran hän oli mennyt taskulampun kanssa sohvan alle katsomaan, miltä ne näyttivät. Niin kuin kankaassa olisi ollut jokin ihottuma. Ikinä hän ei sanoisi sitä kenellekään, eikä ainakaan Pertille.

Kirjahyllyssä oli kuva äidistä ja Pertistä ja Mirvasta ja Petteristä. Petteri oli Pertin sylissä ja Mirva äidin kyljessä kiinni. Isästä ei ollut kuvaa muuta kuin Mirvan kaapissa, kaapin oveen teipattuna,

niin että Mirva näki sen aina kun otti kaapista jotain. Kuvassa isä nauroi ja nosti häntä korkealle ilmaan, hän oli siinä vielä nolla, punaisessa potkukupuvussa ja tonttulakki päässä.

Puhelin soi. Petteri alkoi itkeä.

— Mirva mene sinä, sano että äiti tulee ihan kohta.

Mirva nosti luurin ja katsoi peilistä naamaansa. Otsatukka tuli silmille, mutta sitä ei leikattaisi, ei varmasti.

— Mirva, isi täällä. Paljon onnea vaan, paljon onnea vaan, paljon onnea kulta, paljon onnea vaan, isä lauloi supisten ja Mirva tiesi heti, että sitä ei tapahtuisi, mitä hän toivoi. Sen tiesi monesta asiasta. Isän äänestä ja siitä, että mahasta humautti ja siitä, että aamusta asti kaikki enteet olivat näyttäneet huonoa. Hän ei saanut sukkahousuja jalkaansa ennen kuin komeron ovi oli painunut umpeen, se oli ensimmäinen enne, mutta varmin oli sylkäisy keittiön ikkunasta. Jos yltää asfaltille asti, paras tapahtuu, jos menee hiekalle, on vielä mahdollisuuksia, mutta jos jää laudalle, mikään ei suju ja Mirvalla oli jäänyt aamulla leualle roikkumaan! Typerää edes odottaa sen jälkeen mitään.

— Mirva oletko sinä vielä siellä, kun isillä on vähän kurjia uutisia. Isi ei pääsekään tulemaan tänään, kun tämä kokous vaan jatkuu ja jatkuu ja kuule isi on vastuussa näistä asioista. Mutta isi tulee sitten huomenna heti aamusta hakemaan ja meillä on koko päivä aikaa. Jooko Mirva? Mirva, jooko, kuuletko sinä?

— Joo kai. Emmä voi huomenna tulla kun me mennään ehkä mummilte.

Äiti seisoj ovensuussa Petteri kainalossa ja sihi:

— Ei kai se vaan jätä tulematta, tää on kyllä viimeinen veto.

Petteri haroi puhelinta kohti. Mirva käänsi selkänsä äidille ja puristi luuria. Isä sanoi jollekin sivuun:

— Voisitko sinä järjestää tämän asian nyt ihan välittömästi, ja sitten hänelle erilaisella äänellä:

— Mirva, isi lähettää kuitenkin lahjan jo tulemaan nyt heti, se tulee autolla sinne pihaan asti, mene kymmenen minuutin päästä katsomaan, jooko?

Mirva tönäisi luurin äidin käteen ja juoksi vessan ovelle. Kun painoi käsillä korvia ja lauloi, oma ääni kuului kuin pään sisältä. Äiti käveli eestaas luuri kädessä, sen suu aukeni ja sulkeutui ja Petterin kurkku näkyi kun se räähkyi, mutta ääntä ei kuulunut.

Mirva työntyä niitten ohi, juoksi rappuun ja portaat alas ja istui alaoven eteen odottamaan. Alkoi tulla hämärä, pihassa ei ollut ketään.

Musta auto kaarsi portista sisään. Mirva kurkisti Veijosen ikkunoihin, Veijonen nosti metelin jos joku ajoi pihaan. Auto pysähtyi aivan Mirvan jalkojen juureen. Nuori mies nousi rykien ratin takaa ja katsoi häntä pitkään.

— Sä olet varmaan Mirva Keränen, täällä olis sulle tällänen... lähetys. Tuolla takapenkillä.

Kuski sytytti tupakan ja puhalsi savurenkaan. Mirva nousi. Tuntui kuin olisi ollut kuumetta, joka paikasta pisteli.

Kuski avasi takaoven ja Mirva katsoi. Keskellä takapenkkiä istui balettibarbie vaaleanpunaisessa hörhelöhameessa, säärenlämmittimet ja tossut jalassa ja tuijotti hymyillen suoraan eteensä. Vaaleat hiukset oli nostettu nutturalle, jota kiersi kirkkaansininen nauha.

Mirva koetti ajatella isän naamaa, miten isän poskille nousi ruttuja kun se nauroi ja miten etuhampaatten välillä oli pieni kurkistusaukko. Mutta kaikki meni suttuiseksi ja Mirvan piti puristaa silmät kiinni.

Alaovi kävi. Äiti tuli Petteri kainalossa auton luo, avasi vastapäisen oven ja kumartui. Äiti katsoi nukan yli Mirvaa ja hänestä tuntui kuin äiti olisi ottanut silmillään hänen silmänsä kiinni, valuttanut niihin jotain niin rauhallista ja pehmeää, että joka paikkaan tuli raskas olo ja teki mieli vaan mennä omaan sänkyyn ja kietoutua peittoon.

— Khöö, päästi Petteri tutin raosta ja viittoi nukkea etusormellaan.

— Viekää se oopperataloon, äiti sanoi tynesti. Mirva kääntyi vielä ovelta katsomaan. Kuski otti nukan takapenkiltä, oikoi sen jalat ja paiskasi viereensä etuistuimelle.

Sari Malkamäki,

kokoelmasta Tiikerikakku